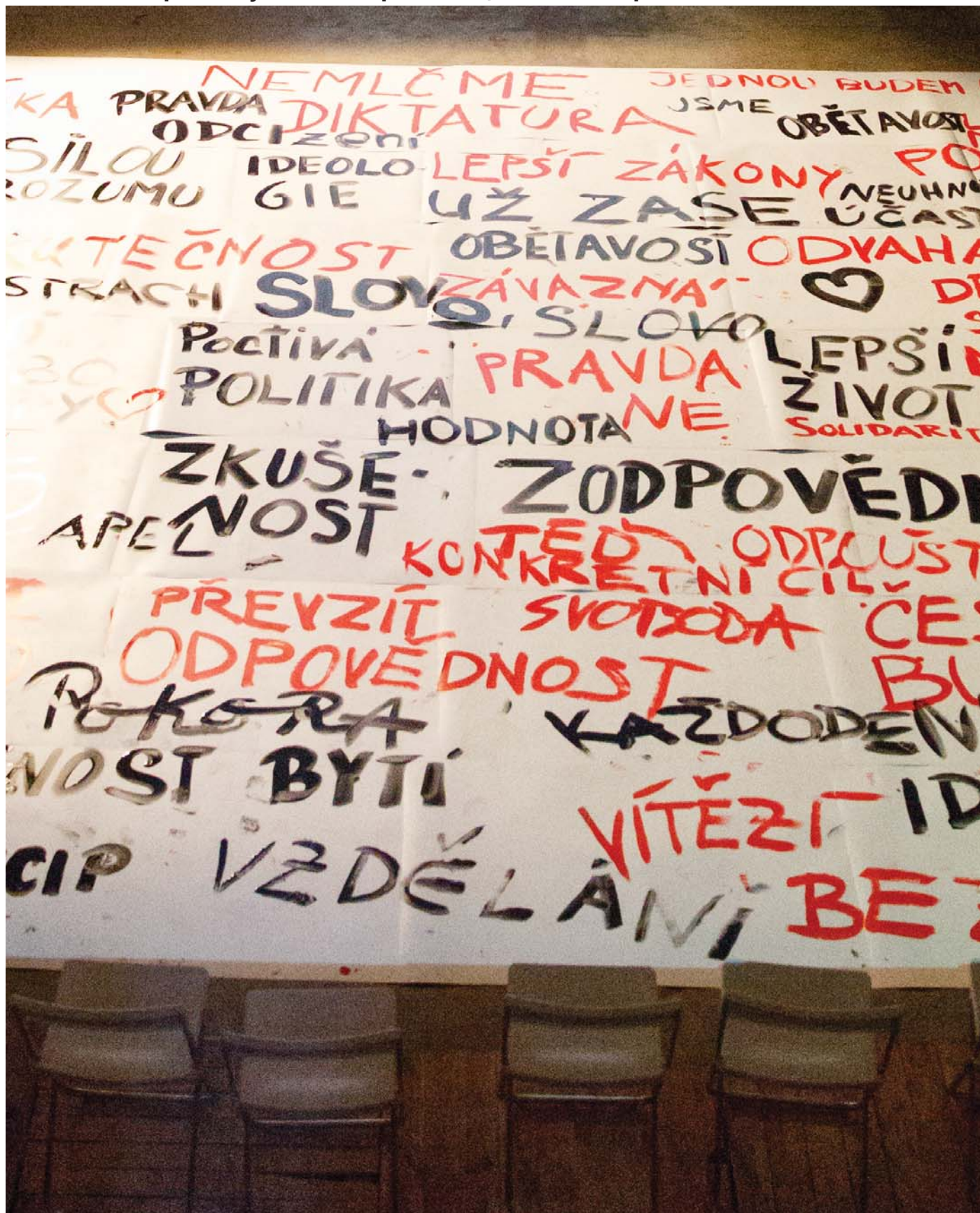

zpravodaj festivalu ...příští vlna/next wave... pro den 24. 9. 2017

Pár slovy

Festival, milý diváku, se dostal do půle se svou poutí a čeká ho pomyslný vrchol – udílení poct. Divadelníci mají celou řadu možností nechat se ocenit, ale málokdy se k těmto zavedeným cenám dostanou umělci, kteří se pohybují v oněch nejistých, nezávislých, alternativních vodách,

daleko od pozornosti médií a porot a mnohdy i daleko od pozornosti diváků. Mnozí by ti, diváku, jistě skromně řekli, že není třeba cen, je třeba tvorby a právě oněch diváků. Ale ruku na srdce, takové ocenění je jednoduchým a zřetelným vyjádřením, že je tu někdo zajímavý, že se něco děje, že je potřeba zbystřit. Tehdy bystří média, a když bystří média,

Dominik Melichar

Pocty festivalu ...příští vlna/next wave...

Pocty festivalu ...příští vlna/next wave...

2017 byly vysloveny:

po Jiřim Dobešovi a Zdeňku Závodném (2003), Občanském sdružení MOTUS (2004), Petru Bergmannovi (2005), Divadle Continuo (2006), Romanu Černíkovi a Evě Ichové (2007), Frantovi Sádromi a Tomáši Lorenzu Zdenkovi (2008), Janu Horákovi (2009), Davidu Mírkovi (2010), doc. PhDr. Stanislavu Bohadloví (2011), Jiřímu Sulženkovi s Davidem Kašparem (2012), Ewanu McLarenovi a občanskému sdružení Mezery (2013), týmu Staré Arény (2014), týmu Perly ve Vraném nad Vltavou (2015) a spolku Jiné jeviště (2016) v kategorii

Producentický počín roku

Divadlu X10, které působí ve Strašnickém divadle, za pochopení a prosazování komunitní role divadla, letní hraní v kulturním centru Stalin, které umění navrácí do veřejného prostoru a činí z něj každodenní nutnost, a v neposlední řadě za divadelní oživení prostoru DUP39.

Po Nině Vangeli (2003), Tatjaně Lazorčákové a Janu Roubalovi (2004), Vlastě Smolákové (2005), Josefu Kovalčukovi (2006), Ondřeji Cihlářovi (2007), Michale Pohořelé (2008), Petru Minaříkovi a Pavlu Řehoříkovi (2009), Vojtěchu Varyšovi (2010), Bořivoji Srbovi (2011), Petru Vášovi (2012), Janu Dvořákovi (2013), Tomáši Žižkovi a Radoslavě Schmelzové (2014), Ctiboru Turbovi (2015) a Miloslavu Klímovi (2016) v kategorii

Publikační čin roku

Janu Motalovi za knihu Dialog uměním, ve které představuje umělecké dílo jako nástroj k rozvíjení dialogu. Tedy jako místo, kde se vnímatel setkává s tvůrcem, společností, minulostí, budoucností a především přítomností.

Po Martinu Heřmanu Frysovi (2003), Ridině Ahmedové (2004), Kabaretu Caligula (2005), Johaně Švarcové (2006), Pavlu

Smolárikovi (2007), Janu Mockovi (2008), Jánú Mikušovi (2009), Jindřišce Křivánkové (2010), Divadlu D'EPOG (2011), Janě Kozubkové (2012), lamme Candlewickové (2013), Pavolu Serišovi (2014), Antonínu Brindovi (2015) a Matěji Nytrovi (2016) v kategorii

Objev roku

Janě Orlové, performerce a básniřce, jež přirozeně a s lehkostí popírá hranice mezi literaturou, výtvarnem a divadlem.

Po Tereze Georgievové (2003), Jiřím Jelínkovi (2004), Viliamu Dočolomanském (2005), Miroslavu Bambuškoví (2006), Jiřím Adámkoví (2007), Janu Komárkoví (2008), Rostislavu Novákovi jr. (2009), Petru Boháčovi (2010), Adamu Halašovi (2011), Miloši Orsonu Štědroňovi (2012), Petru Macháčkoví (2013), Janu Malíkovi (2014), Štěpánu Kubištovi (2015) a Jiřím Maryškovi (2016) v kategorii

Osobnost roku

produkční **Magdě Juránkové**, „neviditelné“ ženě v pozadí, která stála za vznikem dlouhé řady projektů pražské nezávislé scény a nebojí se riskovat a komunikovat; jen na letošním festivalu pomohla realizovat tři inscenace – Pohřeb sardinky, Královna limitů a Nature.

Po Stefanii Thórs (2003), souborech Vosto5 (2004) a Krepko (2005), Howardu Lotkerovi (2006), Viktorii Čermákové (2007), Petru Lantovi (2008), souboru Depresivní děti touží po penězích (2009), Janu Mockovi, Janu Hofmanovi a tvůrčímu týmu FKK (2010), Jiřím Sozanském (2011), Vilému a Lence Faltýnkovým (2012), Petru Boháčovi (2013), Ewě Zembok, Janě Hauskrechtové, Dominice Andraškové, Viktorii Čermákové, Matěji Samcovi (2014) a Pavlu Zajíčkoví a tvůrčímu týmu inscenace Pustina (2015) a tvůrčímu týmu Pomezí (2016) v kategorii

bystří i divák. Marná snaha, diváku, i ty jsi takový. Jak se o něčem píše nebo mluví, bystříš. A je to tak dobře, jak jinak by ses o tom dozvěděl, že. Tak tedy pohled na všechny ty poctěné a nezapomeň o tom dát zprávu všem těm, kteří dnes nemohli! Ať si všimnou. Ať zbystří!

Dominik Melichar

Projekt roku

režiséru **Ivanu Burajovi a dalším inscenátorům** Náměsíčníků; v brněnském HaDivadle vzniklo dílo, které klade otázky, co je vlastně realita, pravda a smysl, jak – a zda-li vůbec – dílo interpretovat.

Po Ivanu Vyskočilovi (2003), Bořivoji Srbovi (2004), Janě Pilátové (2005), Evě Kröschlové (2006), Václavu Martincovi (2007), Evě Tálské (2008), Janu Schmidovi (2009), Ctiboru Turbovi (2010), Arnoštu Goldflamovi (2011), Bohdanu Holomíčkovi (2012), Andreji Krobovi (2013), Hubertu Krejčím (2014), Karlu Makonjovi (2015) a Petru Oslzlému – veřejně vyslovujeme poctu osobnosti, již nazýváme

Živoucí poklad

doc. PhDr. Věře Ptáčkové, a to především za vše, co od šedesátých let dosud vykonala pro reflexi a propagaci scénografie – v průkopnických sondách do nových tendencí umění i v reprezentativních monografiích, pedagogicky i expertně při koncipování mnoha ročníků Pražského Quadriennale. A také za osobní odvahu, když tak činila navzdory nepříznivé době.

Slovo je umění, umění je slovo

Letošním mottem festivalu ...příští vlna/next wave... je SLOVO. A proto jsme se rozhodli ocenit osobnosti, které se nebojí vést dialogy. Umí komunikovat se sebou i svým okolím. Nebojí se být angažovaní, což ovšem neznamená, že musí být politickými mluvčími. Setkání divadelní, hudební, taneční, literární a jiné alternativy, jak zní vymezení festivalu, má být místem, kde se hranice (nejen) oborů, druhů a žánrů rozmlžují a zpochybňují, kde neplatí rozdělení rolí, bariéry mezi tvůrcem, dílem a vnímatelem neexistují. Setkáváme se teď a tady.

LDS

Prostor jako živá entita

Rozhovor s Janou Orlovou

Performerka Jana Orlová uvede v prostru DriveHouse performanci *To se mi líbí*. V rozhovoru prozradila, jak vznikala, čím se nechala inspirovat, kterých zvířat se bojí a proč je její vztah k hadům těžko napodobitelný.

Foto: Petr Flíček

V anotaci píšeš, že performance To se mi líbí je vytvořená speciálně pro prostor DriveHouse. Můžeš popsat, jak vznikala? Jaká má prostor specifika?

Ráda připravuju performance na míru prostoru – prostor je pro mě něco jako živá entita, pro vyznění akce naprosto zásadní. Stejným způsobem pracuji i s publikem a náladou nebo můžeme říct energií dané chvíle, tady a teď. Výtvarná odnož performance je specifická určitou fluiditou, není to improvizace jako spíše živá akce, reakce na danou konstelaci. Od performerera vyžaduje otevřenost a schopnost udržet svou intenci v různých situacích. Osobně vnímám performance jako konceptuální obor s kořeny v rituálním vnímání světa.

V případě To se mi líbí jsem přišla do DriveHouse a dala si malého panáka rumu a nechala na sebe prostor působit. Byla jsem tam úplně poprvé, takže jsem nebyla zatížená žádnými předpoklady a nadbytečnými informacemi. To jsem byla v obýváku. Pak jsem se dala do řeči s barmanem, nechala si dolít a přesunula jsem se do vyšších pater... Prostor DriveHouse je skvělý. Vlastně až moc dobrý, tak se trochu bojím, abych se nenechala unést příliš. DriveHouse vnímám jako moře možností.

Jak souvisí tvoje performance s dnes tolik využívaným facebookovým tlačítkem?

Je to proklamativní věta, jejíž obsah se vytratil a zbyl jen palec nahoru, který se používá víceméně jen k vyjádření zájmu, říká „stálo mi to za jeden klik“. Znamená

to všechno a nic. Proto jsem zvolila tento název, vlastně mě to napadlo už před nějakou dobou, ale v jiné souvislosti – uvažovala jsem, že by se tak mohla jmenovat básnická sbírka nebo její oddíl (ostatně i třeba divadelní hra nebo román).

Jaké je téma performance a kde jsi hledala inspiraci?

Téma na první pohled souvisí s hady, ale není to pravda. Hadi jsou jen symbol. Není dobré věřit všemu, co se kde napíše. To je zase spojitost s facebookem.

Bojíš se něčeho ještě více než hadů?

Hady mám ráda a bojím se jich, je to jedinečný vztah, který lze těžko napodobit.

Kdyby ses mohla převtělít na jeden den do kteréhokoliv zvířete, které by to bylo a proč?

Tak to je fakt těžké! Chtěla bych být mořská ryba, chtěla bych létat vzduchem, chtěla bych se zakousnout do teplého těla jiného zvířete a nechat si po tlamě téct krev, chtěla bych lovit za tmy, chtěla bych se dostat hluboko pod zem, chtěla bych mít harém samečků a pak zase samiček, chtěla bych žrát eukalyptové listy a jako had vylekat pár lidí.

Co z letošního festivalu si nenecháš utéct?

Moc se těším na Pohřeb sardinky v Meet-factory, taky na Nature od Miroslava Bambuška. Nebudu chybět ani v Divadle Komedie na udílení poct a přijdu v tichu

pozdravit kolegu Antonína Brindu. Bohužel nebudu moct být 27. 9. ve Venuši ve Švehlovce, protože vystupuju v Ostravě na performance festivalu Malamut, který dělá Jiří Surůvka.

Jaké máš pro nadcházející sezónu plány, kde tě mohou diváci příště vidět?

U performance klasické divadelní sezóny nefungují... Naopak se hodně vystupuje v rámci festivalů, které jsou v létě. Tady narážíme na problém slova „performance“. Všimla jsem si, že v divadelních kruzích se pod pojmem performance skrývá často tanec. Já jsem studovala ateliér performance na Fakultě výtvarných umění v Brně a rozdíl mezi performance a divadlem vidím hlavně v tom, že performance (nebo můžeme říkat performance art) se nezkouší a neopakuje. Pro mě osobně je důležitá spojitost mezi performance a poezií.

Jak už jsem zmínila, den před svým vystoupením na pražské Next Wave jsem na ostravském festivalu Malamut, 7. 10. mám autorské čtení v Mostě, 13. 10. pak opět v rámci Next Wave vystoupení na schodech HaDivadla v Brně.

Mým velkým plánem je počátek doktorandského studia na AVU, kde se budu zabývat vztahem divadla a performance po roce 1989.

Ptala se **Anežka Berčíková**

Záznam performance Pocta Vladimíru Holanovi z 5. 11. 2016, foto Klára Buriánová

Souboj mrkve a párku

Spolek Petrohradská kolektiv už od svého počátku v roce 2015 balancuje na hraně existence. Resp. na hraně dalšího působení v urbanistických prostorech mlýna z přelomu 19. a 20. století přestavěného na čokoládovnu a v padesátých letech pak na montážní dílnu v Petrohradské ulici čp. 13. Permantní souboj s nevyhnutelnou demolicí, o níž je už rozhodnuto, vedou prostředky více než uznáníhodnými. Části stavby i přes fakt nedlouhé životnosti zrekonstruovali do podoby 36 ateliérů, kde dnes působí sedm desítek českých i zahraničních umělců, rezidenčního bytu, galerie a sálu pro uskutečňování živého umění. A právě tam se ...příští vlna/next wave... třetí den svého konání usídlila a představila další premiéru ve svém programu: *Královnu limitů* Divadla Kolonie.

Na slovíčko s Magdou Juránkovou (osobnost roku)

Co právě čtete a proč?

Čtu deník z padesátých let našeho rodinného známého.

Je nějaké literární dílo, které vás neustále provokuje k ztvárnění a je vašim snem si to splnit?

Provokativní dílo mě teď nenapadá, ale to je spíš tím, že se pohybuji na produkčním poli, nikoli na poli tvůrčím, takže ztvárnění nechám na jiných – kompetentnějších.

Jaké je vaše slovo?

Kámen.

Onen sál, či spíše sálek, přímo přetéká inspirativní atmosférou. Vypadá trochu jako nemocniční hala z nějakého hororu, trochu jako místo určené k porážce dobytka. Jana Hauskrechtová, která se v rámci inscenace starala o výpravu, rozvěsila ze stropu nej-různější artefakty od porcelánového servisu přes kartáče až po basovou kytaru. Rozvěšeny tu byly rentgenové snímky, květiny, různé hadice... zkrátka dojem laboratoře byl dokonalý.

Protože Markéta Dvořáková, jedna z protagonistek, umí hrát na kytaru a hraje i v kapele Lo/ve, která po představení vystupovala, začalo se písní o těle za oceánem a touze dostat tělo zpět k mysli. Kytarový riff nejistě na zavěšenou basu doprovázela Anita Krausová a zpěv obstarala Jindřiška Křivánková. Tak to máme všechny účinkující. Tři dámy v rolích rádo by vědkyň, interpretek myšlenek Amita Goswamiho, který režiséřku Lucii Ferenzovou k vytvoření této divadelní performance inspiroval. Jako základní zápletku, která roztáčí kolo zamýšlení se nad vztahem lidského těla, makro i mikrokosmu a duše, je cyklistka spadnuvší při Tour de France. Má zlomenou klíční kost, ale chce pokračovat v závodě. Tehdy konečně přichází na řadu zdravotnictví.

Zdravotnický diskurs je na tom v současné době zhruba stejně jako jiné lákavé obory typu stravování či oblékání. Někdo nedá dopustit na to, jiný zas na ono. Někdo říká, že pro tělo je nejlepší absolutně se vyvarovat masa, jiný zas, že maso je návratem k prapůvodu člověka a že právě to je dobré. Souboj mrkve a párku se mimochodem v představení objeví. Tento mnohohlasý diskurz svěčila Ferenzová poměrně funkčně třem inter-

pretkám v typizované ženském překřikování a změnách nálad. Pokud šlo ovšem o sdělení, o kontroverzní úvahy o těle rozděleném do čtyř částí, o vztah takového těla s něčím, co klasický dualismus nazývá duší, a o základní myšlenku, že „vše, co je možné, se stane“, tam tvůrkyně inscenace zamrzly na papouškování vybraných tezí bez jakéhokoli přesahu do symbolické sféry, a tedy k pomyslným mostům do individuální zkušenosti každého jednoho diváka. Jediným symbolickým momentem byl okamžik, kdy se při slovech vyjadřujících kolaps mezi tělem a duchem objevil na zdi po zásahu Křivánkové rozsvícený Ježíš na kříži. Smysl tohoto obrazu se vyjeví až téměř na konci, kdy jedna z postav křičí na druhou dotazy typu „kdo je vždy s tebou, kdo tě miluje...?“ a následně „kdo ti podráždí nohy, kdo tě nenávidí...?“ – a na všechny druhá postava odpovídá freneticky „Ježíši!“. Oblouk byl ukončen, ale důvod pro inscenaci zabývající se kolapsem mezi východním a západním lékařstvím a možnostmi kvantové fyziky v lékařství zůstal jaksi zastřen. Snad jen znovu, že „všechno, co je možné, se stane“.

Součástí představení bylo rovněž něco jako kolektivní meditativní sezení. Naštěstí se konalo jen v mysli každého diváka, takže k interakci, kterou by introverti nerozdýchali, nedošlo. I v této části byla však patrná pouze fascinace teoretickými úvahami. Hlubší ponoření se třebas jen do jediného segmentu těchto úvah, by jistě neuškodilo. Takto mělo představení spíše povahu a spád poněkud netradiční přednášky.

Dominik Melichar

Manifest bezmocných

Letošní zacílení festivalu na SLOVO nezpůsobilo pouze recyklaci již zavedených dramaturgií známých literárních děl nebo uvedení premiér ve stejném duchu, ale také inspiraci k vytvoření projektů přímo na míru festivalu. Brněnský soubor Divadlo Feste se tak v čele s Jiřím Honzírkem rozhodl pustit do obtížné látky jednoho z nejdůležitějších nedivadelních textů Václava Havla – eseje *Moci bezmocných*. Inscenace balancovala spíše na hranici site-specific performance a výtvarného díla. Angažovanost pro brněnský spolek typická pak výslednému dílu dala rámec naléhavého manifestu.

Režisér Jiří Honzík tentokrát redukoval divadelní prvky na nutné minimum. Jeho cílem zjevně nebylo pokusit se úvahový text Václava Havla o roli občana v post-totalitním režimu zdramatizovat. Nejspíš to nejde, i když jsem byl na to upřímně zvědav. Myšlenkovou fabulí za celou koncepcí byl moment selhání Václava Havla, jenž by jinak klidně mohl platit za slovníkové heslo mravnosti. Po vydání Charty 77 byl Havel uvržen na pět měsíců do vyšetřovací

vazby v ruzyňské věznici. Po třech měsících, 6. dubna 1977, Václav Havel selhal, když prokurátorovi v dopise napsal: „... nabízím Vám tímto dopisem svou závaznou záruku, že se v případě propuštění z vazby vyvaruji veškeré činnosti, která by mohla být kvalifikována jako trestná. (...) Na základě tohoto poznání (ale i z jiných důvodů) jsem se rozhodl, že bych se v případě propuštění z vazby přestal veřejně projevovat, především v zahraničních prostředcích, a že bych se soustředil – tak jako v letech 1969 až 1975 – pouze na svou uměleckou tvorbu, kterou považuji za své hlavní životní poslání...“ Příští rok, v říjnu 1978, po drtivé sebereflexi, v níž si svůj pokles citelně uvědomoval, napsal *Moc bezmocných*, v níž se Havel zabývá otázkou, jak se mechanismus post-totalitní moci udržuje právě tím, že člověk-občan je schopen přesvědčit se na participaci na takovém režimu. Na životě ve lži. Na společné ritualizaci moci. Havel se o tom přesvědčil na vlastní kůži.

Začátek představení byl vyloženě performativní. Diváci vyzbrojeni židličkou a slu-

Na slovíčko s Janem Motalem (autor knihy Dialog uměním)

Co právě čtete a proč?

Právě čtu autobiografii Malcolma X. Motivovaly mě k tomu hlavně letošní násilnosti v Charlottesville a potřeba lépe porozumět dějinám rasismu v USA.

Je nějaké literární dílo, které vás neustále provokuje k ztvárnění a je vašim snem si to splnit?

Mám obsesi na text Büchnerova Vojčka. Nikdy nevymažu z hlavy některé obrazy. Funguje to pro mě spíše jako mrazivá filozofická báseň. „Da rollt abends der Kopf.“ Tohle mám vypálené někde hluboko v mozku a nevím, co s tím. Kutálející se hlava. Spatřit ji za večera. Myslet si, že je to jezek. Zvednout ji! A za tři dny a noci být na prkně.

Jaké je vaše slovo?

Moje slovo je takové, které se nedá říct, ale které je v doteku, v pohledu, v situaci, kdy jsem s druhým člověkem. Tohle slovo mě na jednu stranu vzrušuje, na stranu druhou trápí. Protože dokud není vysloveno, nikdo neví, co za slovo to vlastně je. A když se řekne, nikdy to není přesně ono. Moje slovo je unikající, jako ta hlava za večera.

chátkem obsadili část Václavského náměstí, zatímco poslouchali jeden z Havlových projevů ke vzpomínce svého zvolení prezidentem. Následně se Havel objevil – s cedulí Free Photo na zádech se promenoval po náměstí se vztyčenými pověstnými „věčky“. Jako průvodce pak diváky zvedl a odvedl je zpět do prostoru DUP39. Tam tři účinkující četla ona slova dopisu prokurátorovi, zatímco ve sluchátku dál běžely úryvky z Moci bezmocných a na zdi se promítal teprve nedávno nalezený deník Václava Havla z oné ruzyňské vazby. Na plátno na zemi se mezitím promítala nejrůznější mravně ukotvená hesla jako „osobní odpovědnost“, „lepší zákony“ nebo „pevné principy“. Ke konci představení měli i diváci možnost, a drtivá většina ji využila, připsat nějaké osobní sdělení. Žádné „ne Islámu, ne terorismu“ se tu neobjevilo.

Honzík nekončí pouze u suchého historického konstatování, že Havel selhal a pak se narovnal a od té doby už platil právě za tu mravní ikonu, jak si ho historie bude pamatovat. Nabízí tento příběh o sebeuvědomění jako alegorii k dnešku.

Pomalů (podle Honzírka spíše rychle) se blíží doba, kdy i česká společnost 21. století sama svým příklonem k nejrůznějším populistickým skupinám typu ANO, KSČM či SPD přispívá k tomu, abychom znovu tento stát uvrhli do post-totality, v níž bude lepší, pohodlnější, se podvolit a do ničeho „nekecat“. Tak jak to kdysi udělal i Havel. Jeho narovnání a sebeuvědomění, mravní integrita, je v Honzírkově inscenaci právě tím příměrem, který má občanům dneška otevřít oči a zvrátit téměř nezvratitelné. Proto úplný konec pak patřil záznamu

projevu Petra Pitharta k vládě k uctění památky na Václava Havla, v níž vyzývá celou společnost a především politickou garnituru k jasné názorové a osobní mravní integritě v duchu jeho přítele.

Problémem je, že na představení Divadla Feste, potažmo festivalu ...příští vlna/next wave... jen málokdy zabloudí poštelice, který si myslí, že odchodem z EU se naše země stane jednou z nejbohatších a nej-svobodnějších na světě, nebo inteligent, který mezi islám a terorismus dává rovnítko. Takže to na takových představeních dopadá

jako všude tam, kde se kumuluje názorová jednota. Nikdo z druhého pólu mezi ně nezavítá, tito si tedy řeknou, jak to všechno stojí za, jak je to všechno špatné, poplácají se po zádech, že tomu aspoň oni dobře rozumí, a pak se modlí, ať není hůř. Ale zaplatpánbůh za angažované umění. I když třeba nezvrátí průběh dějin, je třeba aspoň posilovat vědomí právě u těchto názorových jednot, aby jednotlivci nepropadli malomyslnosti, že jsou už na světě sami.

Dominik Melichar

Program

pondělí 25. 9. Alfred ve dvoře

**20:00 Klára Hutečková a kol.:
Panoráma (premiéra)**

Jak funguje lidská mysl mezi slovem a obrazem?

Autorská inscenace inspirovaná díly Ch. Akermanové, J. Mančušky nebo A. Robbe-Grilleta o subjektivním vnímání každodennosti. Specifický scénický výzkum neobyčejnějších objektů a jejich vztahu k prostoru.

Režie: Klára Hutečková, dramaturgie: Kateřina Součková, výtvarné řešení: Veronika Svobodová, zvukový design: Jiří Rouš, videoprojekce: Michal Kindernay, účinkují: Kateřina Dvořáková, Anežka Kalivodová, Nataša Mikulová.

ZA PODPORY

MINISTERSTVO
KULTURY

B | R | N | O

Radio Wave
Český rozhlas

divadlo.cz

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

Dramaturgie a koncepce: **Lenka Dombrovská** Produkce: **Oskar Hulec** PR a guestservis: **Tereza Hýsková**
Grafická podoba ročníku 2017: **Lukáš Horký** Tsunami: **Dominik Melichar** Fotografové: **Aneta Vašatová a Kamil Košun**

Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a města Brna.

www.nextwave.cz